

In memoriam Csurka István

Szerettem, tiszteltem? Egyik se igazán jó szó ide.

Bírtam.

Örültem, ha megláttam. Bírtam a darabjait, élveztem a társaságát. Morogtam rá, de nem restelltem beismerni, hogy megint és megint és újfent igaza van, lett, bejött, amit előre jelzett. Azt mondják most, hogy meghalt: egész élete merő szerepváltás volt. Politikus, író, publicista? Soha egységesebb életmű, mert rend volt benne, a lelkében. Ezért lehetett támadhatatlan, noha mindig és minden irányból lőttek rá egész életében. Vagy visszalóttek. Oly mindegy. Írásai a *Magyar Fórumban* az új Magyarország történetének leghitelesebb krónikás darabjai. Azon tűnődöm most, halála hírére véve, hogy nem ő, ez a nagy magyar író volt-e az ezredforduló legokosabb embere a magyar politikai életben?

Alexa Károly

Csurka István

A személyiséget leromboló politika Amerikában lett kipróbálva

Soros György bejövele

De nem azt tették, hanem kárörvendő pofával mozgósították az egész magyar sajtót. A Bilderbergék pedig a nemzetközit. Példátlan méretű sajtóhadjárat indult ellenem. Képviselői irodámban egymásnak adták a kilincset a világlapok tudósítói és valamennyien ugyanazt kérdezték: miért és mennyiben vagyok antiszemita, és hogy képzelem ezt. A harmadik látogató azonos kérdése után rájöttem, hogy el vannak igazítva. Feltételeztem, hogy valahol, talán éppen az amerikai követségen Haraszi Miklós adja a szájukba a kérdéseket – vagy Eörsi István? – és magyarázza el nekik,

hogy milyen ember vagyok. A magyar részleg túlnyomó többsége számára Debreczeni vádja ingyen mannaosztás lett: egy az országgyűlésben elhangzott „náci alapvetés” után minden megengedhető volt velem szemben. Mindenki fél lett hatalmazva, hogy belém rúgjon. Debreczeniből pedig egy megvesztegethetetlen magyar demokrata, egy elszánt és kérelhetetlen liberális tényező lett. A díszgójok díszgója. (S ez a liberális hős hogyan, hogyan nem, néhány év múlva megírja két Orbán-könyvét és hozzá egy Gyurcsány mentegést és kikötő Dávid Ibolya és Bokros Lajos IMF jacht-

kikötőjében.) Ügynök ő? Volt valamikor az? Valószínűleg nem az, de Bilderberg-ember. Már mindegy. Minden mozdulata a Bilderberg-ügyet evezzi előre.

De történt más is: a washingtoni komédia. Tom Lantos, a Magyarországon gyakran megforduló kongresszusi képviselő, a Zsidó Világszövetség egyik vezetője már szeptember végén, tehát alig egy hónappal az írás megjelenése után napirend utáni vitaestet rendezett a kongresszusban a Néhány gondolatról. Lefordította angolra és néhány felszólított képviselőtársával, valamint a saját előadásával körülbelül húsz ember jelenlétében megvittatta és megtámadta. Az eset a Kongresszus működési rendjében, miként a többi hasonló napirend utáni összejövetel, jelentéktelen volt, magyar vonatkozásban azonban példátlan. Adva van egy magyar hetilapban megjelent tanulmány, és adva van az USA és a Kongresszus. A képviselők nagy része nem is tudja, hogy van ez az ország, az irodalmáról mit sem tudnak, politikai viszonyai hidegen hagyják őket, és akkor előáll az egyik legfontosabb lobby, főemberek, több fontos világpolitikai helyzet megoldásában és megkavarásában –, többek közt az első öbölháború kirobbantásában, Kuvait lerohanásában és Szaddam Huszein átverésében – is résztvevő Tom Lantos és kirohan egy tanulmány ellen. Képtelenség, de számomra szemfelnýtó képtelenség.

Az esetet már megírtuk a *Havi Magyar Fórumban* is. A magyar országgyűlés küldöttsége, mint érintett fél, drága emlékezetű barátom dr. Bogdán Emil vezetésével, még mint az MDF-frakció tagja jelen volt és megírta az esetet. Nem lehetett nem feltenni a kérdést: miért ennyire fontos az ügy? Miért ez a szégyenletes gyorsaság?

Bogdán Emil elmondta, mennyire ridegen fogadták őket a washingtoni magyar nagykövetségen, amelyet akkor Tarr Pál, Antall barátja vezetett és a külügyminiszter Jeszenszky Géza volt. Mi van itt? Miért vállalják az amerikai zsidók még annak a régi tételnek az igazolását is, amely szerint, ha egy zsidónak Pesten a tyúkszemére lépnek, New Yorkban sziszszennek fel. A hozzászólók egyike másika még angolul sem olvasta a dolgozatot, csak felszisszent. Mindenki nagyon veszélyesnek ítélte, ahogy Tom Lantos kérte.

Az eset a pesti sajtónak is gondot okozott. Elhallgatni nem lehetett, viszont hiába volt az elítélés, maga a tény, hogy a kongresszusban foglalkoztak az írással megemelte. Ez még nem fordult elő. Mit kezdjenek vele?

Amerikában azonban egyáltalán nem szokatlanok ezek zsidó kirohanások és a személyiség elleni támadások, amelyek végeredményben a történelem és egy nemzeti közösség elleni támadások. Patrick J. Buchanan volt képviselő, egy ízben elnökjelölt, de végeredményben kitalált amerikai hazafi írja az *A nyugat halála* című művében: *Richard Nixon Új Többsége összetört a Watergate botrány, valamint az elnök és az alelnök lemondása után, aki pedig 49 államot hozott magával. Nixon elleneségeinek sikere, gyűlölt ellenfelük hivatalból való elmozdításában őstípusa lett a "személyiséget leromboló politikának", az ügyek megghiúsítása megtevédt bajnokaik megszégyenítése által. Az amerikai politika azóta elfogadott eljárása. Ezt az*

eljárás a kulturális marxisták, a Frankfurti Iskola Lukács Györgye és más zsidók dolgozták ki. Ahhoz, hogy egy egész nemzeti kultúrát meg lehessen akadályozni az önkifejtésben és múltja megsemmisítése érdekében hathatós támadásokat lehessen indítani, meg kell semmisíteni ennek a kultúrának vezető személyiségeit. Buchanan nem azt mondja, hogy Nixon nem hibázott, hanem hogy az ellene folytatott hadjárat nemcsak ellene, hanem az amerikai történelem ellen irányult.

Sok intézmény, amely ma Amerika múltját őrzi, a Nagy Testvér Igazság Minisztériumának alapelve szerint működik: vedd ki az emlékezet lyukán Amerika nagyságának és dicsőségének hazafias történeteit, és csinálj új, „leplezetlen” történeteket, amelyek előtérbe helyezik a bűncselekményeit és bűneit, rávilágítva, hogy amit eddig szeretünk, az gyűlöletes és akiket tisztelünk, gyalázatosak, sőt megvetendők. A régi hősök közül sokan nem éltek túl az Új Történelem harcmezeit. A végső cél: pusztítsd el a hazafiságot, öld meg az ország iránt érzett szeretetet, demoralizáld az embereket, rombold le Amerikát.

Nixon hibázott, ezt elismeri Buchanan is. Jómagam csak egy tanulmányt írtam népem, nemzetem védelmében. Nem volt már messze az idő, amikor kizártak abból a pártból és mozgalomból, amelynek egyik alapítója voltam. A bennem zajló felismerési folyamatot talán semmi sem gyorsította fel inkább, mint Tom Lantos bilderberges-zsidó világszövetséges napirend utáni. Meglátam: nem napirend utáni mellékes, pótcselekvés az, hanem a fővonal – Amerikában és itthon is.

Közben itthon is sűrűsödtek az események az országgyűlésben. Ahogy hallgattam őket képviselői helyemen 1992 őszén, szereposztásra gondoltam. Csak abban állapodhattak meg, gondoltam, hogy ennek a mondatnak, vagyis a tőlem való teljes elhatárolásnak el kell hangoznia. Elsősorban a külföld felé, értsd New York és Tel-Aviv felé. Antall nem mondhatja ki, mert az az MDF felrobbanásával járna. De ki kell mondani, mert elvárják. Így képzeltem így hallgattam őket.

Jobb kedélyű óráimban a produkciót néztem mosolyogva, de aztán mindig fejbevettem a tény. Itt tartunk, ide züllöttünk. Addig hátráltunk, addig védekeztünk, addig magyarázkodtunk, míg most már magyarellenes elvárásokat teljesítünk. Világossá vált számomra, hogy ezek után nekem már nem csak Soros, a Nyílt Társadalom az ellenségem, akinek és amelynek elvárását Antall teljesíti, hanem az elvárásokat szolgáló Antall-Debreczeni társulat is véres, elszánt gyűlölködő ellenségem. Azért, mert tudják, hogy átlátok rajtuk. S ez mindig így van, szükségszerűen. A bűnöző, a gyilkos, a koronatanút tünteti el, a más, az idegen hatalmat kiszolgáló politikusként azt kell megsemmisítenie, aki átlát rajta. Ők most már tudják, hogy én tudom, hogy ők végeredményben nagyobb kárt okoznak a magyarságnak, mint a Nyílt Társadalom fő emberbarátja. Mert arról tudjuk – legalábbis én már tudom –, hogy mi. Ők pedig még a miénknek látszanak, de ha én leleplezem őket, akkor a magyar nép tépi izekre őket. A csomó mesterien volt megköve.

Csurka István a Hercegprímás utcában